

[Aksel Larsen.]

imod alle de valgtryksager, valgprogrammer og valgmanifeste, I får tilbudt, studer dem nøje og gem dem godt, men glem dem ikke. Tag dem fra tid til anden og sammenhold deres indhold med den praktiske politik, de pågældende partier fører, med, hvad de pågældende partier stemmer for og stemmer imod på rigsdagen eller i de kommunale råd. Og vi siger under valgkampagnerne til vælgerne, at dette råd gælder ikke blot for de borgerlige partiers og socialdemokratiets valgprogrammer og valgmanifeste, det gælder også for vort eget parti. Vi gør det, og vi kan gøre det, fordi vi er i den situation, at det aldrig nogensinde kunne falde os ind at handle i modstrid med de programmer, vi vedtager, de valgmanifeste eller andre manifeste, vi udsender, og hverken det ærede medlem hr. H. C. Hansen eller nogen anden vil nogensinde komme i den situation, at de kan påpege, at det kommunistiske parti har handlet i modstrid med, hvad det under en valgkampagne eller i det hele taget overfor offentligheden har sagt til vælgerne.

Hvad er det ellers, man gør så krampagtige forsøg på at lade dominere den politiske debat herhjemme? Ja, det er to spørgsmål. Det ene er forfatningssagen, og det andet er socialdemokratiets angivelige skarpe opposition mod regeringen. Jeg ved nu ikke rigtigt, om jeg er i stand til at tage den aktuelle forfatningsdebat alvorligt. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen angreb meget hvast den højtærede statsminister og påstod, at statsministeren har saboteret forfatningskommissionen og dens arbejde, fordi forfatningskommissionen først fornyligt er begyndt at holde møder og bestille noget igen. Ja, det kan ikke bestrides, at der er gået det meste af et år, inden forfatningskommissionen kom i gang under den nuværende statsminister, men det er jo i og for sig noget af en rekord i hastighed, når man sammenligner med tempoet under de foregående statsministre. Vi havde en statsminister, der hed Knud Kristensen. Han var statsminister og formand for forfatningskommissionen i to år, og i den tid bestilte forfatningskommissionen reverenter talt ingenting. Han blev afløst af en statsminister, som hed Hedtoft. Han var statsminister og formand for forfatningskommission nr. 2 i tre år, og i de to af de tre år bestilte forfatningskommissionen heller ingenting. Først hen imod slutningen af den socialdemokratiske regeringsperiode fik man travlt med at holde møder i forfatningskommissionen, men noget resultat kom der jo ikke ud af det.

Det ville være glædeligt, hvis den inter-

esse, man fra forskellige partiers side nu viser forfatningssagen, kunne tages alvorligt, men jeg har som sagt svært ved det. Jeg har svært ved det, fordi det jo efterhånden er ved at blive en årlig tilbagevendende begivenhed, at man i forskellige dertil egnede dagblade — bevares, med „Politiken“ i spidsen — kan læse en sagkyndig betragtning om, at i løbet af denne vinter vil forfatningssagen blive løst, til foråret skal vi have så og så mange forfatningsvalg, og den 5. juni vil den nye grundlov blive underskrevet af kongen. Det har vi nu 5—6 år læst hvert eneste efterår, og så begynder man jo efterhånden at tro på, at det ikke sker.

Nu proklamerer socialdemokratiet pludselig med stor voldsomhed, at det vil have 21 års valgretsalder, og vi får af det ærede medlem hr. H. C. Hansen at vide, at der her i tinget er en overvældende majoritet for 21 års valgretsalder. Ja, om dette med den overvældende majoritet er rigtigt, ved jeg ikke. Jeg ved, at hvis man skal henholde sig til partiernes programmer, er det rigtigt, men jeg ved også, at de fleste partier her i denne sal har det som princip at bryde deres programmer og principper, og det gælder i dette tilfælde også det konservative folkeparti, som med den motivering, at partiet er glødende tilhænger af 21 års valgretsalder, erklærer, at det overalt vil stemme imod 21 års valgretsalderen, hvis den kommer til afstemning.

Men altså, socialdemokratiet vil nu have 21 års valgretsalder, og derfor har det fremsat et forslag om 21 års valgretsalder til kommunevalgene. Jeg ved ikke, om man skal le eller græde. Det er jo ikke to år siden, at socialdemokratiet som regeringsparti fremsatte et sådant forslag, men da det skulle til afstemning, stillede socialdemokratiet selv forslag om, at de 21 år skulle forvandles til 23 år, og var altså med til at stemme sit eget forslag om 21 års valgretsalder ned. Hvad sagde man dengang? Man sagde, at nu havde man gennem et forfatningsforlig fået garanti for, at der ville blive gennemført en forfatningsændring med nedsættelse af valgretsalderen til rigsdagen i hvert fald til 23 år. Vi kommunister sagde, at man havde fået garanti for det stik modsatte, og at det eneste, man havde garanti for, var iøvrigt, at valgretsalderen til kommunevalgene ikke blev 21, men 23 år, og jeg synes, at kendsgerningerne viser, at det var os, der fik ret.

Jeg har som sagt vanskeligt ved at tage den ilfærdige snak om, at nu skal vi endelig have en forfatning, alvorligt. Jeg har ind-